

— ורותי קבעה פגישה עם מוטקה, שקנה לה טבעת —

— אליעזר מיהר הכיתה ליום הולדת בנו —

סרטים ארבע חמש וחמש

קצין משטרה.
עתונאי.

אליעזר, נהג בן 40, רחב כתפיים, גבוה, פנים אהודות ותיק בארץ.
אסתר אשתו, כבת 36, טיפוס של אשה עובדת.

נעמי, בנם בן 10, צבר אופייני.
מוטקה, בן 24, פקיד ביטחון, טיפוס עירוני, לבוש יפה.
רותי, בת 20, פקידה, צברית נאה.
נעמי, חברתה, שחרחרות.
זבן.

משך 17 דקות דיברו השבוע תשע דמויות אלה מן הבד אל קהל מזומנים, שרי ממשלה, פקידים גבוהים, אנשי ציבור ושוטרים, ש באו לחזות בהצגת הבכורה של 4.55, השעה הגורלית. הן דיברו עברית, אמנם לא תמיד ברורה, אך בכל זאת עברית. הן לא העמידו פנים שהן מה שאינן, שהן מצילות את הארץ או מגשימות את חזון הדורות. הן הציגו את עצמן, כפי שכל אדם ישראלי מכיר אותן. גם הדברים שקורים אותן אינם אלא דבי רים פשוטים ורגילים. אליעזר קם בבוקר, נזכר שיש יום הולדת לבנו הקטן. הוא מחי

אומר לו קרו הדברים באמת. גם על אפקטים טכניים היה צורך לוותר במידה רבה. אין לדרוש מבמאי ישראלי את הנדרש ממפיק הוליוודי, בעל עשרות שנות הנסיון, אשר לרשותו עומדים מומחים רבים חדים כמעט לכל תפקיד טכני. לא נדרש עמדת התסריטאים בנסיון, וכמה מדרשו תיהם לא היו ניתנות לביצוע בארץ.

לא גידול פרא השלב הבא היה לחפש את השחקנים.

המשטרה פנתה למערכת לאשה, הציעה לה להכריז על בחינת שחקניות באמצעותה. הן הוצאה לא היתה מעודדת ביותר: מבין עשרות הבחורות שפנו למבחן, לא נמצאה גם אחת שהיתה ראויה לתפקידים. לעומת זאת הצליחה דווקא במציאת הילדים: חיש מהר נתקבעה קבוצה שלמה.

השחקנית הראשית נמצאה, לבסוף, באמצעות מועדון של אנשי-הסרטה חובבים. יהודית הדני היתה חיילת. היא הקסימה את הבורגנים פעמיים: פעם בהופעתה, ופעם כשנדרשה על הבד בצילום-הנסיון. היא נראתה בדיוק כפי שנדרש בתסריט: צברית אמיתית, אך לא גידול-פרא.

עד כאן היתה הדרך חלקה. אולם מכאן ואילך ירד מטר של תאונות על סרטי התאוריה. לא זה בלבד, ששלושה מאנשי המפיק תת — אחד התסריטאים, הבמאי והקצין האחראי — הסתבכו עוד בשבוע הראשון

עוזר המפקח הכללי עמוס בן-גוריון. הכסף הושג מתקציב המשטרה ומשתי פירמות מס' חריות, תמורת ההבטחה להכניס בצורה עדינה תעמולה למענן בגוף עלילת הסרט.

הבעיה היתה התסריט. המשטרה פנתה לכמה סופרים, אך פסלה את תסריטיהם. הם היו מתוקים מדי, רומנטיים מדי.

ברגע האחרון ממש פנה הררי אל מערכת העולם הזה, ביקש ממנה להכין תסריט חדש לגמרי תוך 24 שעות. המערכת הטילה את התפקיד על שנים מחבריה, העורך הראשי וי-עורך מדור הקולנוע. כעבור 24 שעות בדיוק הופיע הררי, וקיבל לידיו את סיפור העלילה. כעבור 48 שעות נוספות קיבל את התסריט השלם, עם הוראות מקצועיות מפורטות ל-במאי ולצלם.

התסריטאים נתקלו באותן הבעיות בהן נתקל כל אדם הניגש לחבר תסריט לסרט ישראלי: אין שחקני קולנוע מקצועיים. במקום לדרוש את הבלתי-ניתן מן השחקנים חסרי הנסיון, החליטו להתאים מראש את התסריט ליכולתם. במקום לטשטש את התנהגותם הטבעית, התאימו את התסריט להתנהגות זו, נתנו לכל אחד לשחק את עצמו או את שכנו, לומר בדיוק את מה שהיה

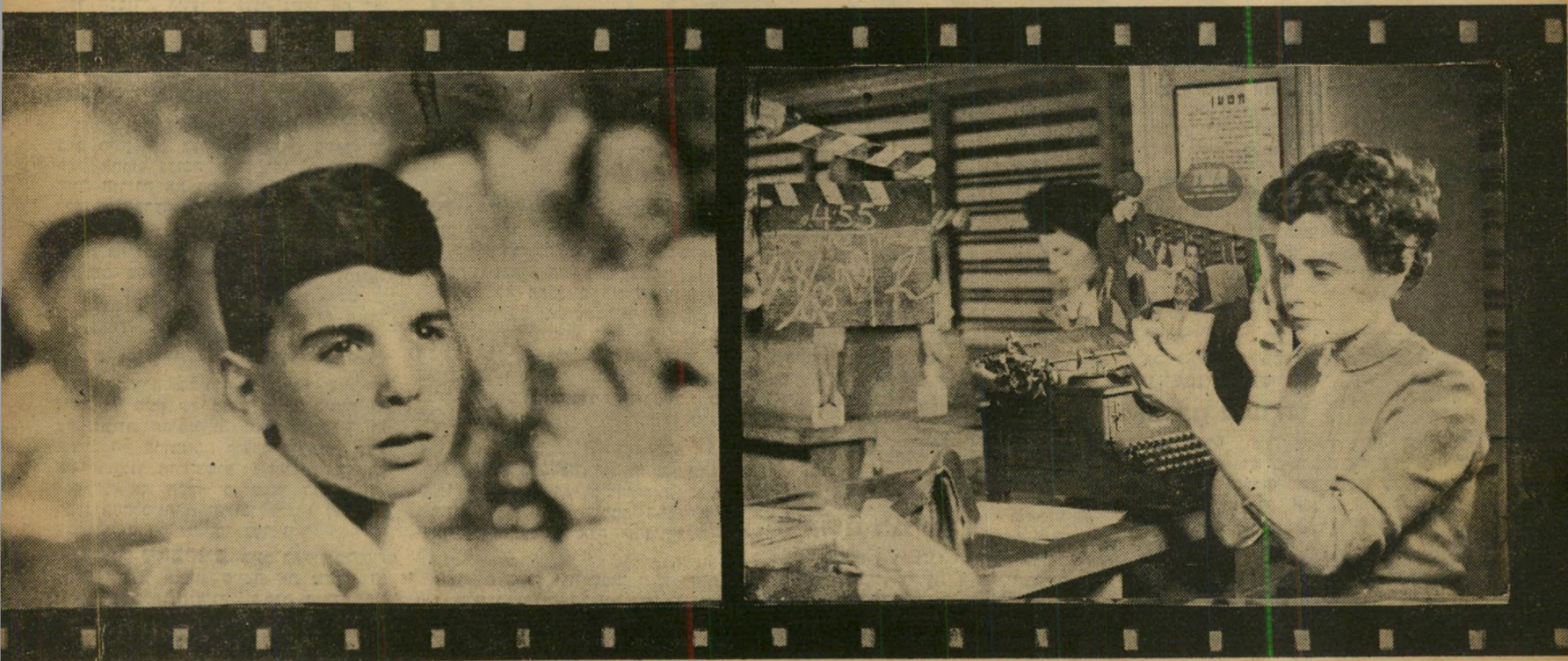
(*) שגם הוא הצטרף מאז לעולם הזה, כי ראש מנהלה.

ליט, יחד עם אשתו, לקנות לו שעון. בבואו למוסד, בו נמצאת מכונית-המשא שלו, הוא שומע שאינו יכול לעבוד. אולם אליעזר אינו ירוק. הוא עצמו שוכב תחת האוטו, עוזר לתקנו, אלא שהבלמים נשארים פגומים. טרם צאתו לדרך קונה אליעזר את השעון לבנו. אצל השען הוא פוגש באדם שאינו מכיר אותו, צעיר שבא לקנות טבעת ארוך סין, הוא מחיך אל הצעיר הנבוך. בחוץ, ברחוב, הוא אף נתקל בו, מפיל את הטבעת. כי מוטקה ממהר, עליו לסיים את העבודה במקום כדי להתארס רשמית עם רותי, הפקידה.

מכאן מתקדם הכל בעקביות גורלית. אליעזר יודע שבלמי מכוניתו לקויים, אולם הוא ממחר — עליו להיות בשעה חמש במסיבת יום ההולדת של עמי. רותי ממחרת לפגישה

באותה שעה. כמה מהר מוטקה. הסיום הוא אכזרי: התאונה, שתי הגורמות במכונית מגן-דוד-אדום. לשווא מחכה רותי בבית-קפה. לשווא מחכה עמי לאביו. במקומו בא שוטר הגוראה מבעד לזכוכית הדלת. הוא מוסר את היריעה.

תוך 24 שעות. הרעיון לייצר סרט עליו לתי כשיא במיבצע נגד התאונות בדרכים נולד במוחו של שלמה הררי, מי שהיה אז קצין ההסברה של משטרת התנועה. הוא הצליח לשכנע את רמי"ח יהודה גיא ואת

— ולשווא מחכה עמי לשעון היר שהבטיח לו אביו —

— לשווא מחכה רותי לטבעת הנשואין של בחיר לבה —